

Manus van alles

Mijn moeder was allereerst een lieve moeder. Dat was ze ook voor mijn zusjes en broertje. Natuurlijk. Maar ze had veel meer in haar mars.

Ze was een kundige **verpleegster**. Als mijn broertje weer eens onvoorzichtig was geweest en met een bloedende knie aan kwam rennen was zij degene die rustig bleef, zijn tranen droogde, de wond desinfecteerde en er een kleurige pleister op plakte.

Mijn moeder was **manager overblijf- en de naschoolse-opvang**. Destijds was er nog geen gereguleerde buitenschoolse opvang, dus kwamen wij alle vier tussen de middag naar huis, om thuis aan de gedekte tafel te eten. Pas op de middelbare school bleven we weg, maar in die tijd kregen wij van haar een lunchbox met boterhammen mee. 's Middags na school zat ze met de theepot op tafel op ons te wachten en hield ze de kleintjes in de gaten als ze buiten speelden.

Ze was onze **chef catering**. Wij gingen 's morgens nooit zonder ontbijt de deur uit. In de keuken stond zij haar mannetje. Niet spectaculair, maar elke avond stond er een gezonde en goed klaargemaakte AGV (aardappelen, groente, vlees) op tafel. Daarbij hield ze ook nog rekening met wat wij wel en niet lekker vonden.

Mijn moeder was ook **manager housekeeping**. Ze hield het huis schoon volgens een vast principe. Woensdag wasdag, vrijdag stofzuigen. Op vaste tijdstippen werd er gestreken en gesopt. Eigenlijk weet ik niet op welke dag ze wat deed, want ons als kinderen vermoede ze er niet mee. Elke avond stapten wij in een opgemaakt bed. Wij konden onbekommerd kind zijn in een schoon huis.

Ze was **coach** met haar luisterend oor voor ons, de gezinsleden, maar ook voor onze burens die toen al op leeftijd waren, voor haar zussen, haar ouders en schoonouders. Eigenlijk voor iedereen die het even niet zelf aan kon, want mijn moeder kon het altijd aan.

Voor mijn vader was ze **echtgenote**. Wat dat precies inhield wist ik natuurlijk niet exact. Maar ik zag wel dat als mijn vader doordeweeks thuis kwam, hij vermoeid in zijn leunstoel mocht neervallen, want zijn pantoffels en zijn krantje had ze al voor hem klaargelegd. En op zondag, als we op familiebezoek gingen, of als we visite kregen, zag ze er tiptop uit in een mooie, zelfontworpen jurk en met bijpassende schoenen en make-up. Hij kon trots met haar voor de dag komen.

Ze had van haar hobby, zelf kleding maken met de naaimachine, een deugd gemaakt. Mijn vader was geen grootverdiener en met vier kinderen in de groei kwam haar opleiding tot **coupeuse** goed uit. Zelfs spijkerbroeken, niet van 'echte Levi's' te onderscheiden, kwamen onder haar kundige handen vandaan.

Het tekort aan geld begon nijpend te worden toen de opgroeiende kinderen die op een zeker moment naar de middelbare school gingen en schoolspullen moesten aanschaffen,. Ze besloot drie ochtenden per week betaald te gaan werken, als **thuiszorgmedewerkster** voor ouderen. In die job deed ze licht huishoudelijk werk en bracht ze de buitenwereld bij demente ouderen binnen door een gesprek bij een kop koffie of door samen boodschappen doen. Dat kon er ook nog wel bij.

Nu hoor ik je denken, waar komt dit verhaal nu vandaan en waar gaat het naar toe?

Ik zal het je vertellen. In mijn allereerste marketingcommunicatiefunctie bij een IT-bedrijf maakte ik afspraken met softwaredealers en organiseerde ik seminars. Het was een leuke functie waar ik veel van mijn talenten in kwijt kon en het was overzichtelijk. Ik kende de klantsegmenten en wist wat er bereikt moest worden. Het was duidelijk wanneer mijn werk een succes was: als er genoeg softwarepakketten werden verkocht via de deelnemers van de seminars.

Toen ik de trends voor 2020/2021 tot mij nam zag ik de parallel. De hedendaagse (marketing-) communicatiespecialist lijkt op mijn moeder, een duizendpoot met vele expertises. Ik lees: “de communicatie-expert is vandaag de dag **spelverdeler tussen marketing, gedragswetenschappen, design thinking, gaming, nudging en framing**” en ik weet uit eigen ervaring dat hij/zij onafgebroken kennis en kunde vergaart op al deze speelvelden. Onder andere via Logeion.

En dan vraag ik me af: is dit nou vooruitgang of zijn we als *communicatiemanus-van-alles* weer terug bij af?

Mirjam Soeterbroek
@Mimproviser